

„The New York Times“
bestselerių autorė

SLEMAS

Romanas

COLLEEN
HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Slemas

romanas

Iš anglų kalbos vertė Zita Marienė

baltos lankos

*I'm as nowhere as I can be,
Could you add some somewhere to me?**

THE AVETT BROTHERS – SALINA

Abu su Kelu pakrauname į furgoną paskutines dvi dėžes. Pa-
traukiu žemyn duris ir užšaunu velkę įkalindama aštuoniolika
prisiminimų kupinų metų, ir visuose yra tėtis.

Jis mirė prieš pusę metų. Jau taip seniai, kad mano de-
vynmetis broliukas Kelas nepravirtų vos prašnekus apie jį,
bet ir dar taip neseniai, kad turėtume susitaikyti su finansi-
niais padariniais, užgriuvusiais be tėvo likusią šeimą. Šeimą,
jau negalinčią pasilikti Teksase ir išlaikyti vienintelių namų,
kuriuos savo gyvenime turėjau.

– Leike, nebūk tokia pesimistė, – sako mama, įduodama
namo raktus. – Manau, Mičigane tau labai patiks.

Ji niekada manęs nevadina vardu, kurį oficialiai man su-
teikė. Visus devynis mėnesius juodu su tėčiu ginčijosi, kaip

* Aš esu niekur, kaip tik begaliu būti, / Gal man pridėtum nors kiek „kažkur“? (angl.,
čia ir toliau – vert. past.)

mane pavadinti. Ji žavėjosi Leilos vardu, pagal tą Erico Claptono dainą. Tėtis žavėjosi Kenedi vardu, pagal Kennedy pavardę. „Nesvarbu, kuris, – sakydavo jis. – Visus dievinu.“

Man dar nebuvo suėjusios ir trys dienos, kai ligoninė privertė juos apsispręsti. Jie sutarė paimti iš abiejų vardų po tris raides ir padaryti Leiken, bet nė vienas nė sykio šitaip manęs nepavadino.

– Mama, nebūk tokia *optimistė*, – mėgdžioju mamos toną. – Aš *nepakęsiu* to Mičigano.

Mano mama visada sugeba vienu žvilgsniu išrėžti visą paskaitą. Ką gi, aš tokio žvilgsnio susilaukiu.

Užlipu priebučio laiptais ir žengiu į vidų ketindama ap-eiti namus, tik tada paskutinį kartą pasukti duryse raktą.

Visi kambariai šiurpiai tušti. Neatrodo, kad vaikštau po namą, kuriame gyvenau nuo pat gimimo. Pastarasis pusmetis buvo kažkokia emocijų audra, ir vien tik blogų. Suprantu, buvo neišvengiama išsikelti iš šių namų. Tačiau tikėjausi, jog tai įvyks *pasibaigus* mokslo metams.

Stovėdama buvusioje virtuvėje staiga pamatau raudoną plaukų segtuką, gulintį toje vietoje, kur stovėjo šaldytuvas. Pakeliu, nušluostau dulkes ir sukioju tarp pirštų.

– Ataug, – sakė tėtis.

Man buvo penkeri, kai užėjau vonios kambaryje ant spintelės mamos paliktas žirkles. Ir padariau tai, ką daro dauguma tokio amžiaus vaikų. Nusikirpau plaukus.

– Mamytė barsis! – paskui verkiau.

Tikėjausi, kad nukirpti plaukai iškart ataug ir niekas nepastebės. Nušniojau gerą garbanų kuokštą ir gal valandą

sėdėjau prieš veidrodį laukdama, kol plaukai ataug. Rankoj laikiau surinktas nuo grindų sruogas ir sukau galvą, kaip čia man jas vėl pritvirtinus. Nieko nesugalvojusi apsižliumbiau.

Įlėjęs ir pamatęs, ką padariau, tėtis tik nusijuokė, užkėlė mane ant spintelės ir pažadėjo:

– Leike, mamytė nieko nepastebės. – Ir iš spintelės kažką ištraukė. – Turiu tokį stebuklingą daikčiuką. – Atgniaužęs delną, jis parodė raudoną segtuką. – Jeigu būsi juo susisegusi, mamytė nesužinos. – Likusius plaukus jis užšukavo ant iškirptos vietos ir susegė. Atsuko mane į veidrodį. – Matai? Kaip nauji.

Žiūrėdama į mudviejų atspindžius jaučiausi laimingiausia mergytė pasaulyje. Nepažinojau jokio kito tėčio, kuris turėtų stebuklingų plaukų segtukų.

Du mėnesius kiekvieną dieną susisegdavau plaukus tuo segtuku, ir mama nė karto apie juos neužsiminė. Kai dabar pagalvoju, suprantu, jog jis tikriausiai viską jai pasakė. Bet būdama penkerių tikėjau stebuklu.

Aš panašesnė į mamą. Abi vidutinio ūgio. Pagimdžiusi du vaikus, į mano džinsus neįsispraustų, bet visais kitais drabužėliais dalijamės. Abiejų plaukai kaštoniniai ir, nelygu oras, banguoti arba tiesūs. Jos akys žalesnės už mano, tačiau gal taip tik atrodo, nes jos oda labai balta.

Į tėtį esu panaši visais dalykais, kurie tikrai svarbūs. Turėjome tą patį humoro jausmą, tą patį būdą, mėgome tą pačią muziką, vienodai juokdavomės. Klas – visai kas kita. Jis paveldėjęs tėčio išvaizdą: blausiai šviesius plaukus ir švelnius veido bruožus. Pagal savo amžių mažokas, bet už ūgio trūkumą atsigriebia charakteriu.

Prieinu prie čiaupo, atsuku ir pirštu trinu nuo segtuko trylikos metų purvą. Man šluostantis į džinsus rankas, įeina Klasas. Keistokas vaikas, bet aš jį beprotiškai myliu. Jis susigalvojo tokį žaidimą, kurį vadina „atbula diena“: tokią dieną jis daugiausia vaikšto atbulas, šneka atbulai ir net pirmiausia suvalgo desertą. Ko gera, būdamas tiek jaunesnis už mane, neturėdamas daugiau brolių ar seserų, priverstas kaip nors prasimanyti pramogų.

– Paskubėti liepia mama, Leiken! – atbulai praneša jis.

Įsidedu segtuką į kišenę ir išėjusi užrakinu savo namus – jau paskutinį kartą.

Porą dienų mudvi su mama pasikeisdamos vairuojame mano džipą ir furgoną. Sustojame tik du kartus – pernaktoti viešbutyje. Klasas važiuoja čia su manimi, čia su mama, paskutinę dieną sėdi furgone šalia manęs. Po devynių varginančių valandų kelionės naktį stabtelime tik trumpai atsipūsti. Artėjant prie mūsų naujojo miesto, Ipsilančio, pastebiu, kad gamta kitokia, ir nors rugsėjis, aš laikau įjungusi šildytuvą. Tikrai reikės prisipirkti šiltų drabužių.

Man darant galutinį posūkį į dešinę, į mūsų gatvę, GPS praneša, kad aš „pasiečiau kelionės tikslą“.

– Kurgi ne, kelionės tikslą. – Nusijuokiu.

Mano GPS skvoterių nepripažįsta.

Aklagatvis nelabai ilgas, po kokius aštuonis namus abipus gatvės. Viename kieme stovi krepšinio stulpas, taigi yra vilties, kad Klasas turės su kuo žaisti. Dievaži, visai padori vieta. Vejos lyg žirklutėmis nukarpytos, šaligatviai

švarūs, bet per daug betono. Baisiai daug betono. Jau pasi-
ilgstu namų.

Mūsų naujasis šeimininkas elektroniniu paštu atsiuntė
namo nuotrauką, taigi iš karto pamatau, kuris mūsų. *Tikrai*
nedidelis. Teksase turėjome rančos stiliaus namą kelių akro
sklype. Šitą namuką supantį sklypelį sudaro beveik vien be-
tono takai ir sodo nykštukai. Priekinės durys atviros, pro jas
modamas mums išeina pagyvenęs vyriškis, matyt, mūsų šei-
mininkas.

Ketinu pavažiuoti dar kokius penkiasdešimt jardų, kad
galėčiau atbulai įsukti į kiemą ir sustoti priešais duris. Prieš
įjungdama atbulinę pavarą papurtau Kelą, kad atsibustų.
Pučia į akį nuo pat Indianos.

– Kelai, pabusk, – šnibždu. – Mes jau pasiekėme *kelionės*
tikslą.

Jis ištisia kojas, nusižiovauja, prikišęs veidą prie stiklo
pasižiūri į mūsų naująjį namą.

– Ei, kieme berniukas! Kaip manai, ar jis irgi gyvena
mūsų name?

– Būtų geriau, kad negyventų, – sakau. – Tikriausiai kai-
mynų. Šok iš mašinos ir susipažink, kol privažiuosiu.

Sėkmingai įvairavusi furgoną nuleidžiu langus ir išjungiu
variklį. Mano džipu privažiuoja mama, sustoja šalia. Žiūriu,
kaip ji išlipa ir sveikinasi su šeimininku. Pasislenku sėdynėje
žemyn, koja įsispiriu į prietaisų skydą ir žiopsau, kaip Kelas
su naujuoju draugu kaunasi įsivaizduojamais kardais. Mane
suima pavydas. Pavydas, kad jis moka taip lengvai persikraus-
tyti, o mane graužia liūdesys ir pyktis.

Jis krintosi, kai mama nutarė persikelti. Daugiausia todėl, kad buvo įpusėjęs jo Mažosios lygos sezonas. Turėjo draugų, kurių pasiges, bet, kai esi devynerių, geriausias draugas paprastai esti įsivaizduojamas ir gyvenantis anapus vandenyno. Mama labai lengvai jį perkalbėjo pažadėdama, kad galės mokytis žaisti ledo ritulį, o Teksase jis šito ir norėjo. Pietiniame žemės ūkio krašte ši sporto šaka buvo sunkiai prieinama. Mamai sutikus leisti Kelą į ledo ritulį, jis beveik veržėsi į Mičiganą.

Aš suprantu, kodėl turėjome išsikelti. Tėtis padoriai uždirbo iš savo dažų krautuvės. Prireikus mama padirbėdavo slaugytoja, bet daugiausia rūpinosi namais ir mumis. Praėjus mėnesiui nuo jo mirties, jai pavyko susirasti visos dienos darbą. Mačiau, kaip ją prislėgė tėčio mirtis ir kaip nelengva būti šeimos galva.

Kartą vakarienįaujant ji mums paaiškino neturinti tiek lėšų, kad galėtų apmokėti visas sąskaitas ir kreditą. Sakė, kad galėtų gauti geriau apmokamą darbą, bet turėtume kraustytis į kitą miestą. Jai pasiūliusi darbą klasiokė Brenda. Jiedvi kartu užaugusios mamos gimtajame Ipsilancio mieste visai netoli Detroito. Teksase ji niekur taip gerai negautų, todėl neturi kito pasirinkimo, tik išvažiuoti. Aš jos nekaltinu. Mano seneliai mirę, nėra kas jai galėtų padėti. Suprantu, kodėl turėjome taip padaryti, bet nuo supratimo ne visada lengviau.

– Leiken, tau galas! – rėkia Kelas, pro langą suvarydamas man į kaklą savo tariamąjį kardą. Jis laukia, kad sukniubčiau, bet aš tik pabalinu akis. – Aš tave nudūriau. Privalai mirti!

– Patikėk, aš ir taip negyva, – burbteliu išlipdama.

Kelas, nuleidęs galvą ir įsivaizduojamą kardą, spokso į betoną. Naujasis draugas jam už nugaros lygiai taip pat nukabinęs nosį, ir aš tuoj pat pasigailiu, kam ant jų išliejau savo blogą ūpą.

– Aš ir taip negyva, – sakau savo įtaigiausiu monstriniu balsu, – nes esu *zombis*!

Ištiesiu rankas priešais save, pakreipiu galvą į šoną ir imu gargaliuoti. Vaikai spiegia.

– Smegenų! – urzgiu nerangiai kepėstuodama paskui juos aplink furgoną. – Smegenų!

Lėtai slinkdama palei mašiną staiga matau, kad mano broliuką ir jo naująjį draugą kažkas sugriebia už pakarpos.

– Čiupk juos! – Nepažįstamasis laukia, laikydamas žvingiančius vaikiūkščius.

Jis atrodo pora metų už mane vyresnis ir gerokai aukštesnis. „Gražuolis“, – sakytų dauguma panelių, bet aš nesu iš tos daugumos. Berniukai muistosi, jis laiko juos įtempęs raumenis.

Nežinodamas apie mane su Kelu nepasakysi, kad esame brolis ir sesuo, o čia iškart matyti, kad broliai. Nors amžiaus skirtumas didelis, kitkuo panašūs kaip du vandens lašai. Abu juodbruvi, abu juodaplaukiai, net vienodai trumpai nusi-kirpę. Jis kvatoja, kai Kelas ištrūkęs kapoja jį savo „kardu“. Žiūrėdamas į mane lūpomis prašo: „Padėk!“ Susigriebiu tebestovinti zombio poza.

Pirmutinis noras – įlipti į furgoną ir daugiau niekada iš jo neišlįsti. Bet aš vėl ūkteliu:

– Smegenų! – Ir puolu aną berniuką apsimesdama, kad noriu perkąsti jam galvą. Tada stveriu abu vaikiokus į glėbį ir kutenu, kol jie bejėgiškai sutupia ant betoninio keliuko.

Man atsitiesus vyresnysis brolis atkiša ranką.

– Labas, aš Vilis. Mes gyvename kitoje gatvės pusėje, – sako rodydamas į namą tiesiai priešais mūsų.

Paspaudžiu jam ranką.

– Aš Leiken. Atrodo, čia gyvenu, – tariau dirstelėdama į namą už nugaros.

Jis šypteli. Rankos paspaudimas užtrunka, nors abu tylime. Nekenčiu nesmagių akimirų.

– Ką gi, sveiki atvykę į Ipsilantį, – sako jis. Ištraukęs ranką įsikiša į kišenę. – Iš kur atsikraustėte?

– Iš Teksaso?

Nežinau, kodėl mano atsakymas nuskamba klausiama intonacija. Net nežinau, kurių galų suku galvą, kodėl jis nuskamba klausiamai. Ir net nežinau, kurių galų suku galvą dėl to, kam suku... Pagaliau galva visai susisuka. Tikriausiai dėl miego stygiaus pastarąsias tris paras.

– Sakot, iš Teksaso? – sūpuodamasis ant kulnų pakartoja jis.

Man nesumojus, ką atsakyti, nesmagumas dar sustiprėja. Jis žvilgteli į broliuką ir pasilenkęs griebia jam už kojų.

– Turiu nuvest varliūkštį į mokyklą, – paaiškina užsimesdamas broliuką ant peties. – Šiąnakt priartės šaltasis atmosferos frontas. Pasistenkite šiandien sunešti kuo daugiau daiktų. Šaltis laikysis keletą dienų, todėl sakykit, jeigu popiet reikės mano pagalbos. Turėtume grįžti apie ketvirtą.